

A legfőbb ideje

Tandori Dezső és amiért olvassuk

FEUILLETON - LXII. évfolyam, 49. szám, 2018. december 7.

Bátorkodnék még azt is kijelenteni, hogy Tandori páratlanul gazdag és szerteágazó életműve másért és másként fontos nekünk, magyaroknak, mint amiért fontos (lehetne) külföldön. Itthon magától értetődő, közhelyszámba menő elmondani róla, milyen óriási hatása volt már a hetvenes évek elején, mennyire megrengette a magyar irodalmi gondolkodást, milyen sokan kezdtek el másképp írni az ő verseit olvasva, és mennyire más lenne a mai irodalom is, *ha nem lett volna* Tandori. Amikor az ehhez hasonló értékeléseket olvasom, arra gondolok, sokan talán csak afféle előmunkásnak tekintik őt, egy úttörőnek, aki poétikai lehetőségeket mutat meg, ajtókat nyit ki, néha már-már kopernikuszi fordulatokat javasol és visz végbe, és aki eközben újra és újra szembesíti a kollégákat is az irodalom és azon belül a vers létének és értelmének végső kérdéseivel. És még valamivel szembesít: a kortárs világirodalom fejleményeivel. Közvetítő ő - és nemcsak fáradhatatlan fordítóként (nagyjából ötvenezer oldalnál jár), hanem költőként is az.